
Bønn Som Behager Herren

By David Wilkerson

February 12, 1996 Idag ønsker jeg å snakke med deg om en type bønn som er høyst velbehagelig for Herren. Du skjønner, ikke alle våre bønner velsigner Guds hjerte. Men, med den Hellige Ånds hjelp, stoler jeg på at det som jeg deler med deg her vil forandre din måte å be på -- fra nå av og inntil Jesus kommer igjen!

Jeg har ingen intensjon om å forvanske bønn. Den har blitt gjort for vanskelig allerede av velmenende lærere som har gjort den til formler, strategier og skuespill. Noen kristne tar bokstavelig talt på seg kampstøvler og uniform for å kle seg som "bønne krigere." Andre besøker bønnemøter hvor de blir gitt "bønne håndbøker", som forteller dem hvordan de skal fylle den tiden de er tilstede der.

Jeg fordømmer ikke noe av dette. Men jeg ønsker å vise deg den slags bønn som jeg tror behager Herren mest. Faktisk, så er den type bønn som behager Herren aller mest, veldig enkel og lett å forstå. Den er faktisk så enkel, at et lite barn kan be på en måte som behager Ham.

La meg begynne med å si, at jeg tror de fleste kristne ønsker å be. En gang i vår vandring med Herren ba vi alle med en viss fasthet. Men etter en tid slutter mange troende. Og nå er de under selvførdømmelse på grunn av sin mangel på bønn.

Disiplene sa til Jesus: " Herre! lær oss å bede," (Luk. 11:1). De ville ikke ha spurt uten at de hadde ønsket å lære. Og jeg tror at de fleste som leser dette budskapet ville mer enn gjerne være trofast i bønn -- men de vet ikke hvordan. Problemet er, de forstår ganske enkelt ikke hensikten med bønn. Og før de griper denne vesentlige hensikten, vil de aldri være i stand til å opprettholde et tilfredsstillende, meningsfylt bønneliv.

Mange kristne ber kun ut fra en følelse av plikt. De betrakter bønn som noe de er "forpliktet" å gjøre. De sier til seg selv: "Andre rundt meg ber alltid. Og pastoren utfordrer oss alltid til å be. Dessuten, så kaller Bibelen til bønn. Så jeg må be. Det er bare det rette kristelige tingen å gjøre."

Andre ber bare når tragedien rammer, eller når en krise vederfares dem. Og de ber ikke igjen før den neste vanskeligheten kommer over dem.

Mine kjære, kirken vil aldri forstå viktigheten av bønn før vi griper fatt i denne grunnleggende sannheten:

Bønn er Ikke Bare For Vår Egen Velferd Eller Lindring -- Men Til Glede for Herren! Uten at disse to elementene går sammen, har vi ikke et fundament som vi kan bygge et bønneliv på. Bønn er ikke bare for vår egen del -- men til glede for Gud! Vi skal ikke bare be om de ting vi trenger, men spørre etter de tingene Han ønsker.

Kristne kan være veldig selvsentrerte og egoistiske når det handler om bønn. Ofte går vi til Herren bare for å få løftet av våre vanskeligheter og sorger hos Ham -- å søke om en forsyning av styrke før det neste slaget. Det er selvfølgelig Bibelsk; vi er invitert til å komme frimodig til Guds nådes trone, og finne nåde og hjelp i rette tid. Han har bedt oss om å kaste alle bekymringer på Ham.

Men vår bønn er ikke fullstendig -- det er ikke bønn som er mest velbehagelig for Gud -- dersom vi ikke forstår Guds behov! Mens vi søker lindring og hjelp fra Herren, ønsker Han fellesskap med oss -- fortrolighet og samtale.

Vår primære hensikt med bønn burde alltid være fellesskap med Herren. Tross alt har han sørget for alle våre daglige behov:

".... Vær ikke bekymret for eders liv, hvad I skal ete og hvad I skal drikke, eller for eders legeme, hvad I skal klæ eder med! Se på himmelens fugler: eders himmelske Fader før dem allikevel. Er ikke I meget mere enn de?" (Matt. 6:25-26)

".... eders himmelske Fader vet at I trenger til alt dette. Men søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal I få alt dette i tilgift! Vær altså ikke bekymret for den dag imorgen! " (Matt. 6:32-34)

".... for eders Fader vet hvad I trenger til, før I beder ham." (v. 8)

Gud sier til oss: "Når du kommer inn i Mitt nærvær, fokuser din oppmerksomhet på fellesskapet med Meg -- på å bli kjent med Meg. Ikke la din vekt være på materielle ting. Jeg vet hva dine behov er. Du trenger ikke engang å spørre -- Jeg vil ta Meg av dem alle! Bare søk Meg. La oss nyte et herlig fellesskap!"

Likevel, hvor mye av vår bønnetid blir brukt til å spørre Gud om en bedre jobb, et bedre hjem, mat, klær og andre nødvendigheter? Hvis de fleste kristne trakk slike anmodninger fra sin bønnetid, ville det være lite eller ingen bønn igjen!

Kanskje er bønn en byrde for deg. Ber du for det meste ut fra en følelse av plikt? Er bønn kjedelig for deg? Er det mere av forpliktelse enn av lyst?

Så få kristne går inn i Guds nærvær med glede, bare for å nyte Hans selskap. Noen tenker på det bare som "arbeide" - strev, anstrengelse, prestasjon. Men, når vi samtaler med en som vi elsker høyt her på jorden, ser vi på det som arbeid? Nei -- det er en glede for oss! Dersom du er lykkelig gift, så tenker du ikke på de intime stundene med din kone som "arbeide."

Hvor mange ekteskap har ikke blitt ødelagt av en ektefelle som så på intimitet bare som en plikt? Det var en generasjon med eldre kristne kvinner som lærte sine døtre at intimitet med en ektemann bare var en vanskelig, tyngende plikt. De betraktet det som arbeide, en forpliktelse, uten noen glede i det hele tatt.

Likevel sammenligner Kristus fellesskapet med Sitt folk med det mellom mann og kvinne -- og Bibelen sier at Jesus gleder seg over oss! Faktum er, en ektemanns glede over å nyte intimitet er ikke bare på grunn av tilfredsstillelsen av hans egne behov. Nei -- hans virkelige nytelse ligger i fryden over å vite at hans kone deler hans glede. Han sier i sitt hjerte: "Hun ønsker virkelig å være sammen med meg. Jeg er på førsteplass i hennes hjerte -- jeg er alt for henne!"

Hun er ikke uvillig til å nyte intimitet med ham. Hun ser det ikke som en oppgave eller forpliktelse. Tvert imot så fryder hun seg over ham. Og når han strekker seg ut etter henne, så gjengjelder hun det med å strekke seg ut etter ham. De gleder seg like mye over hverandre.

Vi vet at Herren gleder seg over Sitt folk. Bibelen forteller oss:

"Hvor fager du er, og hvor herlig du kjærlighet i din fryd!" (Høys. 7:6).

Og David sa:

".... han frelste mig, for han hadde behag i mig." (Sal. 18:20).

Kan du forestille deg Herren overstrømmende av glede over Sine barn? Det er bildet Skriften gir oss. Gud fryder seg over oss!

Men, gleder vi oss over Ham? Bibelen forteller oss at Herren burde være vår glede:

"Og gled dig i Herren! Så skal Han gi dig hvad ditt hjerte attrår." (Sal. 37:4).

".... i Hans skygge lyster det mig å sitte, og Hans frukt er søt for min gane." (Høys. 2:3).

Nå betyr ikke det å glede seg i Herren bare å være glad eller lykkelig i Hans nærvær. Jeg spurte Herren hva uttrykket "glede seg" betydde. Han svarte:

"David, å glede seg i Meg betyr ganske enkelt å kunne være i stand til å si: `Jeg vil heller være sammen med Jesus enn med noen annen i hele verden! Jeg foretrekker Hans selskap fremfor det med min ektefelle, min familie, mine venner. Jeg foretrekker Ham fremfor alle kjendiser, verdens ledere, berømte mennesker, selv store Guds menn og kvinner. Jeg vil heller tilbringe tid med Ham enn med noen annen. Han er min glede!'

Det betyr også å kunne være i stand til å si: `Jeg lengter etter å bli innelukket sammen med Ham -- fordi Han er den eneste som kan tilfredsstille meg. Alle andre etterlater meg tom og utilfreds. Ingen annen enn Jesus kan berøre mine dypeste behov. Og jeg løper til Ham så ofte som jeg kan!' "

Jesus venter virkelig på oss med hele sitt forråd -- alt vi trenger til av trøst, styrke og kraft. Men ofte sitter vi enten å grubler i hans nærvær, eller vi skynder oss å ringe en venn for å prøve å finne hjelp. Kan du forestille deg hva det må gjøre med Hans hjerte?

Vår "glede" er noe Herren gjenkjenner i oss. Han vet når vi blir dratt mot Hans nærvær. Dersom vi virkelig gleder oss i Ham, vil alt som hindrer oss i å komme til Ham bekymre oss. Vi vil bli ensomme, hjertesyke etter Ham, viss på at ingenting annet kan berøre eller fylle det dype tomrommet i vårt hjerte. Ingen bønn kan fullt ut være til behag for Ham før Han er forsikret om at vi kommer til Ham fordi vi foretrekker Ham. Han ønsker å vite det fremfor noe annet!

Å Komme til Herren i Glede Betyr Ikke at Vi Ikke Kan Komme til Ham med Sorg og Smerte. Husk på min definisjon av "glede seg i Herren" -- det betyr, å foretrekke å være hos Ham fremfor noen andre. Dette gir ny betydning til de gangene vi er triste, nedslåtte, tungsinnige, forvirrede. Hvem løper vil til i slike stunder? Hvem sitt selskap foretrekker vi da?

Hanna er et eksempel på en kvinne som daglig kom inn i Herrens nærvær. Hun kom til templet trist om hjertet -- gråtende, med en sorgfull ånd.

" og i sin hjertesorg bad hun til Herren og gråt sårt." (1. Sam. 1:10).

Hanna delte sin mann med en annen kone, Peninna, som hadde født flere barn. Hanna hadde forblitt ufruktbar, og Peninna plaget henne med det dag og natt. Skriften sier at denne kvinnen " krenket henne (Hanna) også sårt. " (v.6), og gjorde livet hennes elendig.

Nå var Hanna høyt elsket av sin ektemann. Men ikke engang han kunne trøste henne eller dempe

hennes sorg. Han sa til henne: " Er jeg ikke mere for dig enn ti sønner?" (v. 8).

Men Hanna må ha tenkt: "Du forstår ikke, jeg har et behov du ikke kan dekke." Så Hanna sto gråtende foran alteret, sorgfull, med dype sukk i sin ånd. Hun vitnet for Eli, presten:

"Jeg er en kvinne som bærer på en tung sorg i sitt hjerte; jeg utøste min sjel for Herrens åsyn. For jeg har hele tiden talt av min store sorg og gremmelse. " (v. 15-16)

Hanna var ikke redd for å komme inn i Herrens nærhet med sin tristhet. Faktisk, i sin sorg foretrakk hun Hans selskap. Men mange troende idag vil ganske enkelt ikke komme inn i Guds nærvær fordi de er triste, nedslåtte, gråtende, sønderknuste, går gjennom prøvelser. De sier egentlig: "Jeg ønsker ikke å fornærme Gud ved å komme til Ham på denne måten. Jeg vil vente til jeg er lykkelig og full av glede før jeg kommer inn i Hans nærvær."

Vi er vante til å komme inn for Herren i fellesskap, med klapping, lovprisning, frydefull lovsang. Men denne beretningen om Hanna gjør det klart at vi skal komme til Ham selv i våre tristeste stunder. Og, mens Hanna var i intim bønn med Herren, talte Han fred til hennes hjerte:

" Så gikk kvinnen sin vei, og nåt hun og så ikke mere så sorgfull ut." (v. 18).

Dette avsnittet forteller meg: "Gjem deg ikke for Herren. Løp ikke noen andre steder. Løp direkte inn i Hans nærhet, og gråt alt sammen ut foran Ham! Fortell Ham alt du går igjennom. La Ham få all din sorg."

Likevel har vi alle en tendens til å skygge unna Herren i våre triste stunder. Jeg hadde nylig en periode med uforklarlig tristhet. Jeg nølte med å gå å be den morgenen, og tenkte: "Jeg vil vente til i kveld. Da vil jeg være i orden. Jeg kan ta min stund med Herren da."

Men den Hellige Ånd minnet meg på å bla opp i Nehemjas bok. Da jeg leste kapittel 2, så jeg noe jeg ikke har sett før. Dette kapitlet inneholder en oppmuntrende historie for alle som kommer til Herren med et tungt hjerte.

Nehemja var munnskjenk hos kong Artaxerxes. Han smakte på vinen før den ble bragt til kongens bord, for å forsikre om at den ikke var forgiftet. Med tiden ble Nehemja en betrodd tjener hos kongen.

Nå hadde Nehemja mottatt en rapport fra sin bror Hanani om at Jerusalem var i ruiner. Befolkningen hadde blitt sterkt redusert, folket var i fryktelige vanskeligheter, og forholdene forverret seg daglig. Dette rev og slet i Nehemjas hjerte. Han elsket Juda og Jerusalem -- og en sorg og tristhet begynte å gripe ham. Skriften sier:

" traff det sig engang så; jeg tok da vinen og rakte kongen den, og han hadde alltid hatt godhet for mig. Da sa kongen til mig: Hvorfor ser du så bedrøvet ut? Du er jo ikke syk; det kan ikke være annet enn hjertesorg. Da blev jeg meget redd. "
(Neh. 2:1-2).

Du må forstå -- det var forbudt for folk å komme inn i kongens nærhet med en trist mine, særlig om de var ansatt ved hoffet. Nehemja visste at dette kunne ha kostet ham hodet, og han var fryktelig redd.

Men kongen ble rørt av medfølelse da han så Nehemjas sorg. Skriften forteller oss at han ga sin nedslåtte tjener en permisjon. Han gav ham også et anbefalingsbrev som åpnet det kongelige skattkammer for ham. Nehemja fikk så av kongen det hans hjerte begjærte -- tillatelse til å dra til Jerusalem for å gjenoppbygge templet og bymuren!

Her er mitt poeng: Dersom det var mulig for Nehemja å gå inn i nærværet av en hedensk konge med en trist, tung mine, og likevel finne velvilje, medfølelse og velsignelse hinsides enhver forestilling -- hvor mye mer vil Kong Jesus vise medfølelse for hver og en av oss, Hans barn, i vår sørgmodighet, og løfte av oss vår byrde og fylle våre behov? Ville en hedensk konge vise mere nåde til en nedbrutt tjener, enn vår alltid barmhjertige Frelser og Konge ville gjøre?

Kanskje du på dette punktet er sikker på at du elsker Herren og gleder deg i Ham. Du har lært å løpe til Ham bare i glede over Hans selskap. Og i dine vidunderlige stunder i intimt fellesskap med Ham, løfter Han av deg alle dine byrder og overflommer din sjel med fred, glede, forvisning om Hans kjærlighet.

Men er det endemålet med bønn? Er det å gi oss ekstase -- å forsyne oss med hvile og fred? Nei! Det er mye mere ved dette emnet om å be på en måte som behager Gud:

Dersom vi Skal Be På en Måte Som Behager Gud, Må vi Lære å Be Gjennom!"Be gjennom" er en betegnelse som ble skapt av de første Pinsevevnerne. For noen betød det ganske enkelt å forbli på dine knær inntil du var forsikret om at du hadde et svar fra Gud. For andre betød det stadig å komme tilbake til Herren inntil du hadde svaret i hånden. (Dette ble også kalt "holde ut i bønn.")

Som en ung gutt i de store teltmøtenes første tid, hørte jeg folk vitne: "Jeg kommer til å holde fast i hornene på alteret -- og jeg vil ikke slippe taket før Gud svarer!" Likevel tror jeg ikke det er den sanneste betydningen av å "be gjennom."

Du kan være innelukket med Herren på Forklarelsens Berg og glede deg i Hans nærvær. Du kan tilbringe kvalitetstimer, selv dager med Ham, og fryde deg i herlig samtale med Ham. Du kan få alle dine behov dekket. Ditt hjerte kan være fullstendig tilfreds. Hans nærvær kan helbrede deg, løfte deg opp, utruste deg og styrke deg.

Men hva skjer når du forlater dette intime fellesskaps ærverdige sted? Du kan reise deg fra dine knær bare for å vende tilbake til en pressende situasjon som ikke har endret seg. Du kan se djevelen vente på deg der, klar til å kaste de samme problemene og den samme tomheten inn over deg. Jeg spør deg: Hva nytte er det i å motta herligheten på berget dersom den ikke hjelper deg gjennom striden?

La meg forklare deg hva jeg tror menes med "be gjennom." Uttrykket betyr ganske enkelt dette: Styrken, kraften og oppmuntringen du mottar fra Herren mens du er alene med Ham, må hjelpe deg gjennom prøvelsene som ligger foran! Seieren du vinner i lønnekammeret må gi deg seier på slagmarken.

Tenk over det: Hva fikk du egentlig ut av din bønnetid, dersom det ikke var noe som kunne hjelpe deg gjennom striden? Var din bønn en "fullført" bønn? Du skjønner, "be gjennom" betyr å vente på fullendelsen av din bønn -- det vil si endelig fullførelse. Mange kristne ser bare halvbesvarte bønner -- fordi de ikke tillater det de har mottatt fra Herren i bønn å føre dem gjennom sin prøvelse. Sannelig, mange oppriktige bønner har blitt bortkastet, avbrutt, tapt -- fordi de ikke ble "gjennomført" på denne måten.

Hvor mange av oss har gått til Herren i bønn, tømt våre hjerter for Ham -- og etterpå blitt løftet ut av en avgrunn, fått tilbake vår glede, blitt styrket i vår tro? Det første Han sier oss når vi tilbringer tid med Ham er: "Vær ikke redd. Jeg er med deg." Han beroliger vår ånd, gir oss hvile og fred. Og vi forlater Hans nærvær med en følelse av styrke, klar til å stride den gode strid.

Men hva skjer neste dag, når en prøvelse oppstår? Hvordan reagerer du når omstendighetene begynner å falle inn over deg? Bryter du sammen etter bare en kort tid?

Mange av oss blir motløse når våre omstendigheter ikke forandrer seg etter mye bønn. Vi tror Gud for en forandring -- og faktisk, mange ganger forårsaker Han det. Men de gangene Han ikke gjør det, går vi ofte fra en fjelltoppopplevelse rett inn i en strid -- og vi mislykkes jammerlig!

Kjære, bønn er ikke ferdig -- den er ikke "fullført bønn" -- inntil den hjelper deg gjennom til den andre siden av din prøvelse. Vi har ikke "bedt det gjennom" før vi har "levd det gjennom" -- det vil si, levet gjennom prøvelsene våre med den styrke vi mottok i Guds nærvær.

Gud har til full hensikt å forsørge oss med alt vi trenger til vår kamp, av det som Han gav oss i bønn. Han ønsker å gi oss noe som er sterkt nok til å hjelpe oss gjennom enhver situasjon -- å heve oss over slaget!

Jeg må bekjenne, her er det jeg svikter oftest i bønn. Jeg har kjent og gledet meg over ekstasen ved samfunnet med min Herre; Han har blitt min glede. Jeg vet hva det vil si å løpe til Ham med byrder, sorg, tårer -- og erfare Hans ærbødige berøring som fyller meg med fred og lettelse. Men når jeg står overfor den neste prøvelsen eller krisen som kommer i min vei, så ser all min fred og glede ut til å fordampe. Jeg oppdager at jeg enda ikke har bedt gjennom.

Har dette noensinne skjedd med deg? Kanskje gikk du til kirken og ble velsignet, og kom ut av helligdommen med en følelse av kraft og salvelse. Men, da du kom hjem, kom du i en krangel med din ektefelle. Så gikk du på jobb mandag, og alt gikk galt. Hvor, på det tidspunktet, var gleden, freden og hvilen du fikk fra å være i Herrens nærvær ikke lang tid i forveien? Din bønn har ikke blitt bedt igjennom!

Ett eller annet sted mellom herligheten og krisen mister vi alt vi har vunnet i løpet av vårt samvær med Herren. Så, hvordan kan vi beholde det? Hva kan vi gjøre for at vår bønn skal hjelpe oss igjennom til en seirende avslutning?

Jeg har bedt over dette uavbrutt, på grunn av de mange kristne overalt som har det så vondt. Vår virksomhet mottar mellom 30.000 og 40.000 brev hver måned fra våre lesere -- og jeg har aldri hørt om en slik smerte som jeg nå leser om i disse brevene.

Mange kristne kveles av ensomhet som er så ille, at de knapt kan klare seg gjennom en dag. Andre lider av alle slags ekteskapelige og familiære problemer. Pastorer er slått av sorg over alle de sårede menneskene i forsamlingene deres.

Når jeg leser om slik sorg, må jeg rope ut til Gud: "Far, jeg kan ikke skrive et budskap som vil legge sten til byrdene deres. Vær så snill Herre -- hva skal jeg si?"

Svaret jeg mottok er det budskapet som jeg skriver til deg idag: Herren ønsker at du skal motta noe fra dine intime stunder med Ham -- å ha en kraft og autoritet som vil bære deg gjennom alle dine

prøvelser. Han ønsker at du skal be deg fullstendig gjennom dem!

"Men hvordan?" spør du. "Hvordan kan jeg holde vedlike den seieren jeg mottar i mine bønnestunder sammen med Ham? Hvordan kan jeg ta den med over til den andre siden av slaget?"

Det er to ting vi må gjøre for å be gjennom vår prøvelse:

Den Første Måten vi Lærer å Be Gjennom På, er Ved å Lytte. De fleste kristne lytter ikke til Gud. De går til Ham bare for å snakke! Likevel åpenbarer Skriften for oss at alle mennesker som noensinne har blitt brukt av Gud lærte seg å forbli i Hans nærvær inntil de hørte fra Ham. Skriften gjør det klart at Herren ønsker å tale til hver og en av oss:

"og når du viker av til høire eller til venstre, skal dine ører høre et ord lyde bak dig: Dette er veien, gå på den!" (Jes. 30:21).

Jeg hørte om en liten pike som lå for døden i leukemi. Etter som hun nærmet seg dødens port, strevde hun med tanken på å dø. Men en morgen, da hennes mor kom inn i rommet, var den lille piken strålende og lykkelig. "Hva har skjedd med deg?" spurte hennes mor.

Den lille piken svarte: "En engel kom til meg og sa at jeg skulle ut på en reise. Gud kom og tok meg i hånden og gikk sammen med meg gjennom en vakker hage. Han fortalte meg: 'Du kommer hit imorgen, for å være sammen med Meg.' "

Gud talte til det lille barnet -- og tok all smerten og frykten bort fra hennes hjerte! Da hun dro for å være med Ham neste dag, hadde hun fullstendig fred.

Si meg, når du er fortrolig med Jesus, mottar du slike anvisninger fra Ham? Forteller Han deg hva du skal gjøre -- og når og hvordan du skal gjøre det? Noen kristne tror ikke at Gud gjør slikt. Men Jesus sier:

"Mine får hører min røst, og jeg kjenner dem, og de følger mig," (Joh 10:27).

Det er ingen vei gjennom din prøvelse, unntatt å bli alene med Jesus og rope: "Herre, Du er den Eneste på denne jorden som kan hjelpe meg. Bare Du vet veien gjennom denne prøvelsen. Så jeg kommer til å være her til Du forteller meg hva jeg skal gjøre. Jeg går ingen steder før Du taler til mitt hjerte!"

Dette er den form for "be gjennom" som behager Gud! Det betyr å legge bort alt, all aktivitet, inntil du hører Hans stemme. Bare da vil du høre Ham snakke tydelig til ditt hjerte: "Du må gjøre opp med dette mennesket" Eller: "Du må gi vederlag i denne saken " Eller: "Hold deg i ro til neste uke. Ikke forhast deg. Sitt i Mitt nærvær og stol på Meg" Han vil gi oss klar veiledning!

Men vi trenger enda noe mere for å få våre bønner til å hjelpe oss gjennom de kommende prøvelser -- for å gjøre våre bønner fullstendige:

Det Andre Vi Trenger For å Be Gjennom, Er i Tillegg Til Fortrolighet Med Herren: Fullstendig Tillit Til Hans Ord. Kristus er Guds levende Ord. Og når du er innelukket med Ham i bønn, vil den Hellige Ånd alltid lede deg til Guds åpenbarte Ord. Han vil bygge opp din tro ved å mate deg fra Bibelen -- selv når du er i lønnkammeret! Vi blir befalt:

"Iklæ eder Guds fulle rustning, så I kan stå eder mot djevelens listige angrep; Ta derfor Guds fulle rustning på, så I kan gjøre motstand på den onde dag og ta Åndens sverd, som er Guds ord," (Ef. 6:11,13,17).

Ofte når du mottar spesielle instruksjoner fra Herren, vil Hans Ånd hviske: "Bla nå opp på", og leder deg til et avsnitt i Skriften. Guds Ord vil tale direkte til deg -- og fortelle deg hvordan du skal komme deg gjennom din krise!

Akkurat nå er det mange kristne som leser dette budskapet som ganske enkelt må høre et ord fra Herren. Ingen i verden kan hjelpe dem. Det er kun en vei for dem å komme seg ut av deres krise på -- og det er å forbli i Kristi nærvær inntil Han gir dem rettleiding. Han må vise dem veien igjennom -- hva de skal gjøre, og når og hvordan de skal handle. Hans spesielle veiledning til dem vil ikke komme et minutt for tidlig eller for sent. Alt vil være etter den Hellige Ånds nøyaktige styring!

Kjære kristne, det er ingen grunn for deg til å bekymre deg over din prøvelse. Gud er trofast til å svare på alle dine behov og anmodninger. Derfor, når du går for å be nå, be ganske enkelt: "Herre, jeg kommer nå, ikke bare for å få møtt mine behov -- behov Du har forutsett og er ivrig etter å forsyne meg med. Nei -- jeg kommer også for å møte Ditt behov!"

Vi ble skapt til fellesskap med Ham -- selv i våre tyngste stunder. Jeg spør deg: Elsker du å være hos Ham? Foretrekker du Ham fremfor alle andre? Roper ditt hjerte ut: "Jesus du er mitt alt. Du er min sjels største glede -- og jeg elsker Ditt selskap!"

Gud, legg ned i oss alle et hjerte som lett blir lokket inn i Ditt nærvær. Hjelp oss å be gjennom alle våre prøvelser til en fullstendiggjørelse å lytte godt til Din Ånd i våre hemmelige stunder i samtale med Deg og sette all vår tillit til Ditt åpenbarte Ord. På disse måtene kan vi vite at våre bønner er til behag for Deg.

Amen!

Copyright/Reproduction Limitations: This data file/publication is the sole property of World Challenge, Inc. It may be printed in its entirety for the reader's personal use or to pass on to family and friends. It may not be altered or edited in any way and all reproductions of this data file/publication must contain this copyright notice. This material is not to be posted or transmitted publicly/electronically on any Web site, Web page or FTP site other than: worldchallenge.org, davidwilkerson.org or tsculpitseries.org

© 1996 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771